

SCHIM

Van Lydia van Houten verscheen eveneens

Doodstil

Het vervloekte huis

Prooi

Ruis

Meer weten over Lydia van Houten?

www.lydiavanhouten.nl

Lydia van Houten

SCHIM

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk juni 2020

© 2020 Lydia van Houten

© 2020 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Omslagbeeld: iStockphoto

Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.lydiavanhouten.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

Voor Renate, die onvermoeid zoekt naar plekjes voor een hondenmand vol liefde. Ariel heeft hier een speciale plek gekregen.

“All things truly wicked start from innocence.”

- Ernest Hemingway

PROLOOG

Denise Donalds rende door het duister van de nacht over het strand, half struikelend over haar eigen benen. De zwoele zeewind waaide om haar gezicht. Haar ademhaling was luid en oppervlakkig, haar handen gevouwen tot vuisten om extra kracht te zetten bij het klimmen. Het drassige zand trok haar blote voeten naar beneden. Haar angst voor wat ging komen hield haar gaande.

In gedachten ging ze terug naar de vier vreselijke dagen in gevangenschap. Wat was het stom geweest om hem te vertrouwen en met hem mee te gaan. Het begon als een sprookje, maar eindigde in een nachtmerrie, tot ze een uur geleden aan hem was ontsnapt. Maar hoe lang nog? Ze wist dat haar slappe benen het snel zouden begeven. Hij zou haar inhalen.

Iets in haar ooghoek haalde haar uit haar concentratie. Haar linkervoet kwam scheef neer en ze struikelde voorover. In een fractie van een seconde realiseerde ze zich dat ze niet verder kon: een stekende pijn trok vanuit haar enkel omhoog, tot in haar kuit. Op handen en knieën drukte ze zich omhoog, kroop nog een paar meter door het natte zand en zakte ten slotte uitgeput in elkaar. Tranen

vloeiden over haar wangen en smolten samen met het zeewater dat haar de baai in probeerde te trekken.

Ze meende hem te horen boven het geruis van de branding uit. Zijn diepe ademhaling was dichtbij.

‘Je hebt gewonnen,’ fluisterde ze tegen de donkere schaduw die zich over haar heen boog.

Hij greep haar haren vast en ze gilte het uit.

‘Nee hoor, lieverd,’ grijnsde hij terwijl hij langs zijn lippen likte. ‘We zijn pas net begonnen.’

‘Stop!’ De dikke regisseur drukte zijn sigaar uit in de kristallen asbak die hij met zijn andere hand vasthield. Hoofdschuddend zette hij het ding in de lege stoel naast hem en schoof langzaam naar voren in de roodsatiijnen zetel. Hij vouwde zijn handen onder zijn kin en keek met zijn kleine ogen naar het theaterpodium van Midtown West Broadway, waar Mason Robins onrustig afwachtte. ‘Je ziet bleek. Gaat het wel goed? Of is het omdat je nerveus bent?’

Mason balde zijn vuisten en klemde zijn kaken op elkaar. *Dit gaat niet goed. Lennard stelt een strikvraag.* Ondertussen wist hij hoe een afwijzing verliep.

‘Nee, ik speel dat ik nerveus ben,’ loog hij en hij glimlachte, op een ingehouden manier. Hij sloeg zijn armen over elkaar en hief zijn kin. Mason hoopte dat zijn nieuwe houding datgene uitstraalde wat de regisseur zocht: een krankzinnige maniak met narcistische trekjes. Precies zoals in het script stond.

Lennard Mills schoof in zijn stoel heen en weer en schraapte zijn keel. ‘Mason, sorry, maar dit is... ik weet het niet. Het is niet...’

‘Luister,’ onderbrak Mason hem. ‘Je weet dat deze rol mij op het lijf geschreven is. Toe, kom op!’

Het zweet liep van zijn voorhoofd. In het felle licht van de spotlights tuurde hij met samengeknepen ogen in de zaal voor hem, naar de vadsige man op de voorste rij.

Ik ben niet goed genoeg. Ik, Mason Robins, ben niet meer dan een oplichter. Verdomme. Ik zou hier niet moeten staan. Die klote spotlights.

Lennard Mills schudde zijn hoofd. 'Ik zie het niet voor me, Mason. Het is iets anders, dat karakter. Rauwer, snap je? Jij, jij hebt iets... hoe moet ik het zeggen? Ik bedoel, je rol als Jersey was fantastisch, maar dit... dit klopt niet. Sorry, ik kan je deze lead niet geven.'

'Rauwer? Dat kan ik! Kom op, ik heb deze rol echt nodig. Ik kan mijn baard laten staan? Geef me wat meer tijd, dan geef ik je alles wat je wil. En meer.'

'Sorry, nee. Volgende keer beter, Mason.'

'Wacht. Ik probeer het opnieuw. Ik kan het echt beter.'

Mills schudde zijn hoofd en stond op. 'Jij bent hem niet.' Hij liep de zaal uit, maar draaide zich bij de deur nog eenmaal om. 'Mijn lunchafspraak met Stan kan niet wachten. Onze productiemaatschappij gaat samenwerken met Spellman Enterprises. Sorry Mason. Vraag Betty je onkosten te vergoeden. Zeg dat ik je lunch betaal. Voor de goede ouwe tijd, toch?' Hij zwaaide met de papieren in zijn handen en verdween door de deur.

'Godverdomme. Goede ouwe tijd,' vloekte Mason. Hoewel hij net drieëndertig was geworden, voelde hij zich op dit soort momenten achter in de vijftig. Vermoeidheid overviel hem. Hoeveel uur had hij vannacht geslapen? Hooguit drie uur? Zoals zo vaak de laatste weken. Zijn gedachten dwaalden af, tot hij zich herinnerde dat hij de nacht voor gisteren door was gekomen met het voor de zoveelste keer lezen van Aznahabi's boek: Transdimensionetics, ontketen de buigende realiteit. *Wat*

stond daar ook weer in? Diep in- en uitademen. Alleen positieve gedachtes toelaten...

Getril in zijn broekzak trok hem uit zijn overpeinzingen. Mason haalde zijn mobieltje tevoorschijn.

‘En?’

‘Hé Alex. Nee, het is niets geworden.’

‘Kut zeg. Waarom niet?’

‘Hij zocht een rauwer type. Overtuigender.’

‘Spijtig. Maar ik heb misschien iets anders voor je. Een reclamespot, en ik wil je...’

‘Nee. Absoluut niet. Je weet hoe ik daarover denk,’ interrumpeerde Mason zijn agent.

‘Laat me uitpraten. Ik weet het, je bent een kunstenaar, en bla bla bla. Luister even naar me. Het is van de producenten van je tweede film. Misschien is dat het opstapje dat je nodig hebt, waardoor je makkelijker binnenkomt bij een andere film. Ik heb gehoord dat ze plannen hebben voor een vervolg. En je gezicht is dan vaker op de tv.’

‘Vergeet het, Alex. Je weet waar ik naartoe werk. Als ik zomaar alles aanneem, kom ik nergens. Ik ben verdomme een artiest, maar jij wilt mij alleen commerciële shit verkopen.’

Hij hoorde Alex diep zuchten en wist wat hij ging zeggen: wat hij de laatste maanden steeds opnieuw vertelde. Mason kon het dromen. *Er zijn geen meesterwerken, geen echte kunstenaars en artiesten, wees blij met de rollen die je aangeboden krijgt. Wees niet zo eigenwijs, zo wil niemand met je werken.*

Maar dit keer zei Alex niets. De stilte was beangstigend.

‘Alex?’ En toen hij nog steeds niets zei: ‘Ik heb nagedacht over wat je me vorige week voorstelde. Is die rol nog beschikbaar?’

‘Dat was een week geleden, ze hebben Christopher Ricks al gecast voor die serie. Iedereen weet hoe jij over die Giant Originals denkt. Daarom vraag ik je – nee, ik smeeek je: vergeet wat je jezelf wijs hebt gemaakt. Niemand krijgt tegenwoordig de drama’s die jij zoekt. Shakespeare is uit! Jij bent geen artiest, Mason. Je moet denken als een verkoper, en wachten op iets dat nooit gaat komen is verspilling van mijn tijd. Dus pak wat je nu nog pakken kunt. Het is entertainment, man, geen hogere wiskunde. Je moet regels uit je hoofd leren en dat is het. Ik hoorde van je vrouw dat ze tegenwoordig ook geen rollen meer krijgt.’

‘Laat Naomi erbuiten.’

‘Ze staat er niet buiten. Ik moet huur betalen, jij ook. Denk aan je gezin, aan Maggie en Naomi.’

‘Ja, natuurlijk, en ik denk ook aan jouw Lamborghini.’

Alex liet nog een diepe zucht horen. ‘Die moest ik verkopen.’

‘Echt? Dat spijt me, man.’

‘Ja, de rekeningen lopen op.’

‘Het komt vast wel goed.’

‘Dat betwijfel ik.’

‘Ik weet het zeker. Je moet positief blijven.’

‘Positief? Sinds jij dat boek van die goeroe las, heb je iedereen om je heen meegetrokken in je armoedige zooi. Die rare sekte, daar is niets positiefs aan. Niets!’

‘Aznahisme is een filosofie, een levenskunst, maar zeker geen sekte.’

‘Levenskunst? Die Naguru Aznahabi verkoopt miljoenen boeken met zijn spirituele sciencefictionshit. Van Paula Riggins hoorde ik dat hij een miljoenendeal sloot met Markx Publishing House. Filosofie, welnee man. Die man lacht z’n lul uit z’n broek, het is gewoon een gladder praatjesmaker. Een regelrechte zakenman, een geweldige

marketeer en verkoper! Ik zou hem moeten vertegenwoordigen.'

'Naguru Aznahabi geeft spirituele verlichting, hij is geen oplichter.'

'Spirituele verlichting mijn reet, Mason. Die man woont in een fucking villa dankzij die verlichtingsonzin en al die mensen die erachteraan lopen.'

'Je snapt het niet.'

'Leg het me uit. Want wij zitten aan de grond.'

'Het gaat niet alleen om geld, Alex.'

'Niet? Natuurlijk wel. Die goeroe waar jij die spirituele onzin vandaan haalt staat al weken op nummer één op de New Yorkse bestsellerslijst. Natuurlijk maakt geld hem geen reet uit, hij zwemt erin. Maar jij? Jij solliciteert naar een rol als dakloze. Als jij deze opdracht niet aanneemt, ben ik klaar met je en dat is niet goed, niet voor jou en niet voor mij. Kom op, na alles wat we samen hebben doorstaan. Pak die commercial aan. Ze betalen goed en wat heb je te verliezen?'

Mason wist het antwoord niet, en met een 'Ik zal erover nadenken' drukte hij Alex weg.

'Jij bent geen artiest, Mason. Je bent geen kunstenaar. Je bent nep, iemand die zijn ziel verkoopt voor geld,' fluisterde hij tegen zijn schaduw op de houten vloer.

Dat is wat ik ben. Vlak. Plat. Een tweedimensionaal karakter op andermans schaakbord, een schaduw op andermans witte doek. Balancerend tussen lichte en donkere vlakken. Een grap. Niets meer, niets minder.

'Lieveld? Ben je nog hier?' Vanuit de coulissen kwam Betty in een krappe tijgerprintjurk op hem afgestapt. Haar lange rode haren en goedgevormde figuur deden haar knapper lijken dan ze van dichtbij was.

Met een klapper in haar handen kwam ze naast hem staan. Ze verstikte hem met haar nootachtige parfum.

‘Hallo, Betty. Afgevallen? Je ziet er goed uit.’

‘Ja? Dank je, schat. Ik kon niet anders dan luisteren tijdens je auditie en ik heb me in moeten houden. Lennard kan echt een ongevoelige zak zijn soms. Anders dan jullie empathische en hoogsensitieve kunstenaars.’ Ze leunde dichterbij, lachte haar witte tanden bloot waar nog een veeg rode lippenstift op zat, en streek op een verleidelijke manier door haar felrode haar.

‘Kunstenaar? Echt? Dat is lief van je. Dank je, Betty.’

‘Natuurlijk.’

Mason schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het gewoon niet meer.’

‘Ach, schat! Die domkop van een Lennard... Hij walst over iedereen heen en kan geen rekening houden met andermans gevoelens. Hij snapt dat gewoon niet.’

Mason knikte.

‘Laat ook maar. Ik regel het wel. Weet je, Naomi is een gelukkige vrouw. Wie wil er nou niet met Mason Drake getrouwd zijn? Hoe lang zijn jullie nu al een paar? Is het vijf jaar?’

‘Acht jaar.’

Ze boog voorover, waardoor haar boezem bijna uit haar jurk sprong. ‘Acht jaar alweer?’ Ze zuchtte diep. ‘Je weet wat ze zeggen, hè? Na zeven jaar komt de sleur erin. Ik ben een groot fan van je. Zoals je Jersey speelde... geweldig.’

Mason wist waar dit gesprek naartoe zou gaan. Hij had de rol zo goed op het doek gezet dat alle vrouwen geloofden dat hij echt die Don Juan was.

Hij klemde zijn kaken op elkaar.

‘Ik weet zeker dat Lennard een grote fout maakt,’ ging Betty verder. ‘Die persoon in het script is je op het lijf

geschreven. Ik zie zulke dingen, jij bent hem gewoon. Wacht...' Ze opende haar klapper, trok er een bundel papieren uit en drukte ze zowat in zijn gezicht. 'Hier, ik heb het hele script van de film. Weet je wat? Neem het mee, lees het door, leef je in en dan overtuig je Lennard volgende week dat die rol echt voor jou is.'

'Dank je wel, dat is erg lief van je.'

Betty knikte, trok een mobieltje uit haar zak en begon druk te typen. 'Voilà. Opgelost. Ik heb dinsdagmiddag een afspraak voor je ingepland. Maar goed dat ik zijn persoonlijke assistente ben, hè? Niet opgeven, Mason.'

'Ik weet niet hoe ik je ooit kan bedanken.'

'Geen dank, schat. Bedank me als je die rol krijgt. Je weet wat ik bedoel.' Ze glimlachte veelbetekenend. 'Een tip. Ik heb het gelezen en het kruipt echt onder je huid, dat type dat Lennard voor ogen heeft. Je moet diep gaan.' Ze liet een knipoog vallen.

'Dat kan ik wel.'

'Mooi. Lennard had het over onkosten en een lunch?'

Mason humde instemmend.

'Ik kan er een bijzondere lunch van maken? Kaviaar, champagne...' Nog voor Mason kon reageren schoof ze haar hand over zijn Levis, en stopte bij zijn kruis. 'Oesters.'

Mason zei niets. Hij schudde alleen zijn hoofd.

'Ik heb verhalen gehoord, Mason, maar dat is zeker verleden tijd?'

'Sorry, Betty. Ik ben een andere man nu.'

Ze haalde meteen haar hand weg en zuchtte diep. 'Ja, ja, ik snap het. Het is anders na die moeilijke periode, toch? Een miskraam maakt altijd indruk.'

'Wat? Nee, hoe bedoel je? Je moet die roddelbladen niet geloven, Betty. Ik ben gelukkig getrouwd en heb een prachtige dochter.'

‘Dat heb ik niet uit de roddelbladen, hoor, en ik ben erg blij voor je dat het goed gaat met, eh...’

‘Maggie.’

Ze trok opnieuw een brede glimlach en haalde een portefeuille uit haar tas waar ze een paar dollarbiljetten uit trok.

‘Honderdvijftig dollar,’ zei ze vlak.

‘Oké, dank je.’ Mason pakte het geld aan zonder te tellen.

‘Ik lees geen roddelbladen, allemaal rommel. Maar mocht je willen weten uit welke bronnen ik het dan wel heb...’

‘Uit welke bronnen heb je dat dan?’ bromde Mason afwezig.

‘Nou, jij bent lid geworden van Aznahabi’s cult, toch? Jeffrey, mijn neef, is ook lid van die sekte. Hij weet alles van iedereen, omdat hij achter de schermen alle gevoelige informatie van de leden opslaat op de servers daar. Dat vertelde hij me ook. Weet je dat hij daarvoor een wetenschapper was? Te zot voor woorden. Nu laat die gek zijn baard staan en zijn haar groeien, en hij loopt rond in een witte jurk. De hele dag mediteren, zingen en zwijgen. Dat is toch niet normaal? Triest hoe makkelijk mensen te manipuleren zijn. Er hoeft maar iets te gebeuren...’ Ze knipte in haar vingers. ‘... of ze zoeken houvast in onzinnige dingen. Praatjes, tsjakka, drugs snuiven en chakra’s zingen, of hoe dat ook gaat, en voilà!’

‘Ik ben geen lid.’ Mason voelde zijn mondhoek vertrekken.

‘Niet? O, wat raar. Jeffrey wist mij te vertellen dat hij je naam hoorde vallen. Nou ja, hij ziet ze vliegen, dat is duidelijk.’

Mason trok zijn rechterwenkbrauw op.

‘Ik zeg het je, verknipt zijn ze. Totaal verknipt en krankzinnig.’ Betty draaide met haar wijsvinger om haar slaap en liep heupwiegend weg, Mason achterlatend met het script en zijn vlakke schaduw, die zich steeds verder uit leek te strekken.

‘Krankzinnig...’ echode het na.

Naomi's stem klonk hoog en hysterisch. Ook al wilde Mason haar geruststellen, hij wist dat er maar één ding op zat als zijn vrouw zo tekeerging: de straten van Manhattan verkennen.

‘... en de huur, Mason. Boodschappen. Maggie heeft kleding nodig. Hoe moeten we...’ Hij liep weg van het geschreeuw en trok zijn jack van de kapstok. Hij wierp een blik op de spiegel, streek de lok voor zijn ogen weg en knikte.

Het komt goed, Mason. Alles komt goed, fluisterde het spiegelbeeld hem toe.

Vanuit zijn ooghoek viel hem een kaartje op met grote schreeuwerige letters erop, achter hem op de grond, half onder het schoenenrek.

Wildclub, for special members only

Nieuwsgierig draaide hij het visitekaartje om. Hij las het adres en wist dat het niet echt ver was, maar wat deed het in zijn gang?

Hij stak het kaartje in zijn jaszak, aaide Ariel over haar kop toen die zich kwispelend tussen zijn voeten door duwde, en gooide de deur van zijn woning achter zich dicht. Buiten, in de verstikkende warmte van de straten van Manhattan, doemden de torenhoge gebouwen op. De

drukte en de gekte van de megastad maakten hem rustig. Het geraas, de hectiek van het verkeer, het geschreeuw, getoeter, ronkende motoren, de opdringerige fietskoeriers die zich als kakkerlakken overal doorheen manoeuvreerden, de reclameborden die aan de gevels heen en weer bewogen: *Koop dit! Koop dat!*

Mason zuchtte. Ook al was het pas drie uur in de middag, voor hem voelde het als middernacht. Zijn zoveelste slapeloze nacht had zijn ritme en tijdgevoel verstoord.

Hij sloeg rechts af bij Broadway en wandelde met ferme passen tot de hoek, waar hij de drukte van het verkeer achter zich liet en de gezellige Grand Street vol levendige horeca en bloemenzaken in wandelde. Een gele taxi sneed Mason de pas af toen hij over wilde steken en kwam al toeterend tot stilstand. De chauffeur zwaaide vriendelijk, maar nog voor hij het raampje open kon draaien, stapte Mason van de weg af.

‘Hé, Mason! Mason Drake?’ hoorde hij de man roepen. ‘Hé, heb je een handtekening voor me?’

Mason trok zijn kraag hoog op en maakte zich uit de voeten.

Hij passeerde Breadsels and Co, een veel te dure, trendy bakker, Sweets & Treats, de donutwinkel met alleen felroze zoetigheden, Starbucks, en op de hoek zijn favoriete lunchroom, Havana, uit de toon vallend bij de rest van de straat door de Cubaanse uitstraling en Zuid-Amerikaanse muziekstijl die naar buiten ontsnapte. De felle groene en oranje kleuren van het interieur en de vele Buick-onderdelen aan de muur trokken hem hier vaak naar binnen, waar hij graag een sandwich met *pulled pork* at, met Cubaans bier erbij. Nu passeerde hij de lunchroom en

zwaaide naar de serveerster, die een tafel schoonmaakte. Ze zwaaide terug en hij botste tegen iemand op.

‘Pardon!’ Een lange magere man in regenjas en met uitgeklapte paraplu trok zijn hoed even omhoog en passeerde hem snel. Masons aandacht werd gevangen door een smal steegje aan zijn rechterhand, dat hem vreemd genoeg nooit eerder was opgevallen sinds hij in deze buitenwijk van New York was komen wonen. De gekte en drukte leken eraan voorbij te gaan.

Nieuwsgierig sloeg hij de zijstraat in, waar een knipperend neonbord naar hem leek te roepen.

WILDCLUB

Hij las de sticker op de deur, in schreeuwende hoofdletters.

Hier komen dromen uit

O, en welke zijn dat dan, dacht Mason sarcastisch.

Toch was zijn aandacht getrokken. Het was niet eens het visitekaartje in zijn jas, maar een onzichtbare hand die hem naar binnen dwong. Ook al was hij er zeker van dat dit een louche bar was, met goedkope vrouwen, toch kon hij de vraag niet loslaten hoe het kaartje in zijn hal was beland.

Op het moment dat hij de donkere deur opende en over de rode loper naar binnen liep, viel zijn mond open.

De ruimte was modern en groot, maar op de bediening achter de bar na vrijwel leeg. Blauwe en paarse lichten draaiden onrustig mee op de beats van de trendy muziek die uit de vele speakers klonk. Tegenover een danszaal bevond zich een enorme bar, met kroonluchters erboven. De wanden achter de bar waren behangen met messing

rekken vol glazen en flessen exotische drank. Ze rekten zich uit tot aan het plafond.

In de hoek hing een man met grijs haar ineengedoken met zijn armen over elkaar over de bar heen, terwijl een ober aandachtig met een witte doek wat bierglazen poetste.

Verwonderd stapte Mason naar de bar en zetelde zich op een van de hoge krukken.

‘Meneer, wat kan ik voor u doen?’ De ober was misschien een paar jaar jonger dan Mason. Het gaf hem een ongemakkelijk gevoel dat deze man in pak met vlinderdas hem aansprak als meneer.

‘Gewoon een cola,’ antwoordde hij.

‘Natuurlijk. Wenst meneer gezelschap?’

Dus toch. Mason had meteen spijt dat hij naar binnen was gestapt. Hij schudde zijn hoofd.

Op dat moment tikte iemand op zijn schouder en schoof er een vrouw naast hem op de kruk.

‘Hé, ken je me nog?’ vroeg de blondine van hooguit begin twintig.

Haar lange, golvende haar bedekte haar blote schouders. De witte jurk was toen ze ging zitten aan één kant omhooggekropen en Mason zag dat ze een hemelsblauw onderbroekje droeg. Hij wendde zijn ogen af, naar zijn glas.

Verleidingen. Niet doen, Mason.

Hij voelde een arm om zijn schouder heen. ‘Ik ben zo blij dat je er bent, en dat speciaal voor mij.’

‘Nou, nee hoor.’

‘O jawel, Mason. Ken je me niet meer? Echt niet? Kijk eens goed.’

Hij liet zijn ogen over haar heen glijden, van onder tot boven, en fronste zijn wenkbrauwen. ‘En waar moet ik je precies van kennen?’

‘Ik wist het wel. Je kent me niet meer. Snap ik ook wel, ik was een kind. Maar jij hebt een onuitwisbare indruk op me gemaakt, hoor. Indy Rickers, ik speelde de ontvoerde dochter. Je had iets met die actrice. Hoe heette ze ook alweer? Bridget... nog iets.’

Jezus, dat is lang geleden. Dat was in het begin van mijn carrière.

Op zijn hoede reageerde hij, niet te enthousiast. ‘Je bent lang, eh, ik bedoel... erg veranderd.’

Ze giechelde, net iets te overdreven. ‘Jij niet, Mason. Jij bent nog net zo sexy als ik me herinner. Aantrekkelijker nu zelfs. Hoe doe je dat?’

Mason probeerde onverschillig zijn schouders op te halen. Toen ze nog steeds giechelde, nam hij een slok van zijn cola en keek strak voor zich uit, naar zijn reflectie in de gladde, donkere achterwand van de bar.

‘Dat ik nu naast je zit,’ ging ze verder. ‘Onvoorstelbaar. Wauw, dat is echt een droom die uitkomt. Voor mij dan. Jo had helemaal gelijk. Hij zei al dat dromen hier uitkomen.’

De grijsaard aan het einde van de bar stond langzaam op en verdween al waggelend naar de voordeur.

Dat hij hier nu als enige klant leek te zitten maakte Mason benauwd. Toch liet hij niets merken. ‘Een droom? Dus, Indy...’ Hij zweeg, want hij wist niet meer wat hij wilde zeggen.

Ze kroop steeds dichterbij hem toe. ‘Absoluut, en je hoeft niet zo nerveus te zijn, Mason. Ik droom hier al zo lang van en het lot bracht je hier. Bij mij. Precies zoals Jo me beloofde.’ Ze likte langzaam over haar lippen.

‘Wat? Luister, ik weet niet wat dit voor club is, maar ik ga je geen geld geven. Daar doe ik niet aan.’ Mason maakte aanstalten om op te staan.

Indy pakte zijn hand vast en hield hem tegen. 'Natuurlijk niet. Hoe kom je erbij? Het is niet wat je denkt. Ik ben niet te koop, ik ben niet wat jij denkt. Toe, sorry, kom zitten.'

Mason zuchtte en schoof terug op zijn barkruk. Indy boog naar hem toe, waardoor zijn ogen naar haar boezem werden getrokken. Ook al probeerde hij weg te kijken, haar aanwezigheid, het zoete parfum, alles aan haar bracht hem van de wijs. Nog steeds zag hij haar als het dertienjarige meisje, zijn dochter in die film. En ook al wilde hij het niet, het wond hem op.

'Luister, Indy. Ik ben hier gewoon voor een drankje. Verder niets.'

Ze haalde haar schouders op en grinnikte. Zwaaide naar de ober en bestelde twee nieuwe cola's. 'Rustig. Dat is ook niet waarom ik hier zit. Jo vertelde me dat ik je gerust moest stellen en zeggen dat je precies op het juiste moment op de juiste plek bent. Perfecte timing!'

'En wie is die Jo?'

'Jo Wild natuurlijk, eigenaar van deze bijzondere club. Als je wilt dan breng ik je naar hem toe.' Ze wees naar boven, en nu pas zag Mason de glazen trap die naar een bovenverdieping liep. *Vast de hoerenkamers.*

De ober bracht de twee glazen en knipoogde naar Indy voordat hij wegliep.

De eigenaar van Wildclub zit vast vanaf boven toe te kijken hoe een mislukte tweederangs acteur als ik hier wordt verleid.

'Hoe lang werk je hier al?' vroeg Mason, haar opmerking bewust negerend.

Ze draaide haar pols, en keek op haar horloge. 'Elf dagen, drieëndertig uur en elf minuten.'

'Dat is wel erg precies.'

‘Natuurlijk. Ik tel elke minuut zonder jou.’

Knettergek. Ik wist het. Hij staarde haar aan, zich afvragend waar het mis was gegaan. *Waren het drugs? Vast.* ‘Mason, maak je niet druk. Ik zie je vragende blik, en ik herken hem. Toch ben je hier. Je bent op zoek naar iets, en dat bracht je hier. Je herkent het vast, het gevoel dat je het net niet kunt vinden. Die frustratie, het gevoel dat je iets mist, dat het leven aan je voorbijtrekt zonder dat je er deel van uitmaakt.’

‘Eh...’

‘Juist, ik herken dat. Ik voelde me precies zo toen ik hier binnenliep op zoek naar antwoorden.’

‘Wat is dit voor grap? Waar is de verborgen camera?’

‘Gekkie. Het is geen grap. Kom, ik laat het je zien.’ Ze sprong op, pakte zijn hand vast en zonder iets te vragen sleepte ze hem mee richting de glazen trap.

De bovenverdieping was precies zoals Mason had verwacht: erg donker. De deuren waren knalrood en het behang was zwart. Het was bijna alsof hij een ander gebouw binnenliep, zo'n groot contrast was er met het moderne en koelblauwe interieur van beneden.

Indy opende een deur en trok Mason mee naar binnen. Ze nam plaats op een bed met tijgerprint, tegenover een enorme brocante spiegel. Er was geen raam, waardoor de slecht verlichte kamer extra beklemmend aanvoelde.

'Wat doe ik hier?' Mason wist niet zeker of hij het fluisterde of dat hij het hardop vroeg.

Indy klopte naast haar op het matras, maar Mason bleef onbeweeglijk staan. Zelfs in het halfduister zag hij haar blos.

Ze draaide haar ogen weg en staaarde naar haar felrode pumps. 'Jo zei me dat jij dit wel zou waarderen, maar ik krijg het gevoel dat je mij niet wilt.' Ze zuchtte en liet zich languit op het bed vallen.

'Ik weet niet wat die Jo je vertelde, maar ik betaal niemand voor seks.'

Ze kwam overeind, sloeg haar hand voor haar mond en grinnikte, wat Mason niet kon plaatsen. Onrustig liep hij naar de deur. Net toen hij die wilde openen sprong Indy op